

Иванъ Николаевичъ Денкоглу.

(1781—1861)

Връзкитѣ между България и Русия не ще датирайтѣ, както обикновено се мисли, отъ войнитѣ, които Русия води съ Турция, а отъ по-рано и ще да сж били изпърво повечето отъ духовно, отколкото отъ търговско естество. Въ нашитѣ вѣковни мѣнастири, Рилскиятъ, Зографскиятъ и пр., сж се намирали винаги въ голѣмо количество руски книги съ църковно, историческо и теологическо съдържание. Много отъ монаситѣ сж знаели или сж се ползували отъ руски езикъ: Отецъ Паисий челъ въ руски прѣводъ историята на Мавро Урбини и Барония. Първитѣ ни връзки съ руситѣ, слѣдователно, сж несъмнѣно отъ религиозенъ и книжовенъ характеръ и сж се подѣржали главно отъ духовенството. Слѣдъ войнитѣ, които почватъ отъ 1711 год. насамъ, българитѣ се опознаватъ съ руситѣ като кръвни братя и отношенията започватъ да ставатъ по-тѣсни. Споредъ Априлова, *търговски* отношения между България и Русия се развиватъ слѣдъ кайнарджишкиятъ миръ (1774 г.). Турцитѣ започнали да позволяватъ на българитѣ да търгуватъ съ съсѣдитѣ, даже и съ Русия, съ розово масло, коприна и пр. Въ замѣна на тия стоки, отъ Русия били изнасяни *църковни* книги за въ България. Та по тоя начинъ, подобно на гърцитѣ, българитѣ се заселвали въ Русия, главно въ Москва и Одеса и съ течение на врѣмето се образува значителна българска емиграция, чрѣзъ която Русия, съ своя